

- Деспот Борил иска да влезе за малко. Щял нещо да ти ^{каже.} ~~говори.~~ Понеже царят се забавил, той щял сам да отиде на лов и искал да те покани да отидеш с него...

Радостен блясък светна в малките черни очи на Целгуба. Тя рипна ^и пъргаво като котка, и понечи да се спусне към вратата. Но Зоя скочи след нея и я спря.

- За бога, не отивай! И после... за една царица не е прилично да посреща въвн гостите си. И освен това, знаеш ли какво? Кажи му, че имаш гости и няма да можеш да отидеш.

- А лисиците, соколът...

На младата жена почти ѝ се плачеше. Тя каза на прислужницата нещо по кумански и я прати въвн. Мълча дълго, без да продума и без да вшие нито един бод в зелената коприна. Зоя изпитателно наблюдаваше лицето ѝ и най-сетне забеляза как ^и от черните клепки на царицата капна една сълза, която тя веднага се помъчи незабелязано да изтрие.

- Какво ти е, Целгубо? - попита кротко Зоя.

Изведнъж куманката захвърли везбата си и закри лице с ръце. Сълзи измокриха мургавите ѝ пръсти. Широките ѝ рамене потръпваха в ~~кървините тръпки на~~ някаква безименна тъга. Ромейката дълго и малчаливо я гледа, след това сведе замислено очи и поклати глава. Не можеше с нищо да ѝ помогна, освен с това, да я предпазва от грешките, които бяха разрушили собственото ѝ сърце. Млада и пламенна беше Целгуба и много съблазън се виеше край стъпките ѝ. А простият, суровият живот на българския двор не задоволяваше жаждата ѝ за шумни празненства, весели ^{пирове} ~~пиршества~~, скъпи одежди и искрящи накити. Нямаше дете, което да ^пгълне ^с наивния си взор всичките безскрайни празни и досадни дни, в които Иваница забравяше младата си жена, отдаден цял на своите